

Előszó

Krisztus második eljövetele a Hetednap Adventista Egyház egyik alapvető meggyőződése. Olyannyira, hogy még a nevünkben is megjelenik, ezzel is kifejezve Krisztus második adventjébe vetett reményünket.

A Szentírás ígéretein alapuló, Krisztus visszatérésébe vetett szilárd hit volt minden időben a keresztény hívők reménye.

Jézus így tanította követőit: *„Ne nyugtalankodjék a szívetek, higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek. És ha majd elmegyek, és helyet készítetek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”* (Jn 14:1–3).

Visszatérésének ígérete később, Krisztus mennybemenetelekor is megismétlődött, amikor az ott megjelenő angyalok így szóltak a tanítványokhoz: *„Miért álltok itt az eget nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt a mennybe”* (ApCsel 1:11).

Ez csak néhány, a Szentírásban található számtalan ígélet közül, amelyek arról biztosítanak bennünket, hogy egy napon, hamarosan, Jézus visszatér.

Ezen az imahéten áldások várnak ráink, miközben arra a csodálatos kiváltságra összpontosítunk, amivel mi is kijelenthetjük: „ELMEGYEK és hirdetem Krisztus második eljövetelét!”

A hét folyamán John Bradshaw lelkész vezet végig minket a Szentírás lapjain egy sor érdekes olvasmányon keresztül, amelyek mind arról szólnak, hogy milyen szerepünk van Jézus csodálatos közeli eljövetelének hirdetésében. Ennek a különleges imahétnek az utolsó fejezete Ellen G. White ihletett írásaiból származik.

Természetesen a kiváló olvasmányokon kívül az imádkozásra is nagy hangsúly kerül ezekben a napokban. Akár a helyi gyülekezetben, kis csoportokban, családi körben, online, esetleg egyedül veszünk részt az imahéten, egyesülünk mindannyian imádságban, és könyörögjünk együtt a Szentlélek kiáradásáért, hogy befejezhessük a munkát és végre hazatérhessünk!

Isten áldjon meg benneteket az Úr iránt való elkötelezettségetek megújításában, amely által ti is kijelentitek: „ELMEGYEK és hirdetem Krisztus második eljövételét!”

Ted N. C. Wilson

a Generálkonferencia korábbi elnöke

Az imahét olvasmányainak fő közreműködője **John Bradshaw**, az It Is Written elnöke, ami egy Collegedale-ben (Tennessee, Egyesült Államok) működő médiaevangelizációs szolgálat.

Műsorait hat kontinensen forgatják, és világszerte, valamint az It Is Written saját csatornáján, az It Is Written TV-n is megtekinthetők. Bradshaw lelkész több mint 100 evangelizációs sorozatot tartott a világ különböző városaiban. Hálás, hogy egy elkötelezett csapattal dolgozhat együtt, amely elkötelezett az örökkévaló evangélium hirdetése mellett. Felesége Melissa, akivel két gyermekük van.

Korszakok reménye

*Jézus második eljövetele,
mint egyházunk üzenete*

Ted N. C. Wilson

A világszerte bekövetkező példátlan események emlékeztetnek bennünket arra, hogy a világ gyorsan változik. A természeti és az ember okozta katasztrófák egyre erőteljesebbek és gyakoribbak. Sok ország politikai helyzete szinte megoldhatatlanná válik. A társadalmi és kulturális erkölcs egyre romlik. A globális gazdaság vékony jégre tévedt, és bármelyik pillanatban összeomolhat. Az ökumenikus mozgalmak megalkuvásra készítő helyzeteket teremtenek. Mindig barátságosan és támogatóan kell viszonyulnunk más keresztényekhez és vallásokhoz, de nagyon óvatossá is kell lennünk, nehogy olyan ökumenikus vagy egyéb csoporthoz csatlakozzunk, amelyek megpróbálják semlegesíteni a hetednapos adventisták számára oly fontos, jellegzetes bibliai hitet.

Amikor a körülöttünk gyorsan bekövetkező, mérföldkönek számító eseményeket látjuk, tudjuk, hogy azok a valaha volt leghihetlenebb, minden életet megváltoztató eseményre mutatnak előre – Jézus Krisztus második eljövételére! Ez lesz minden hívő évezredek óta tartó reményeinek beteljesülése.

Erről a dicsőséges eseményről szólva így írt Ézsaiás próféta: „Így szólnak azon a napon: Íme, a mi Istenünk, akiben reménykedtünk, hogy megtart minket. Ő az ÚR,

Mennyire hamar
a „hamar”?
Emberi szemszögből
nézve – különösen
a mai Instagram-
világban – minden,
ami nem azonnal
történik, lassú.

akiben reménykedtünk, örülünk és örvendezünk szabadításának!” (Ézs 25:9). Zsolt 50:3-ban pedig ezt olvassuk: „Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat, emésztő tűz van előtte, és erős forgószele körülötte.”

Földi élete során Jézus ígéretet tett tanítványainak: *„Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek”* (Jn 14:2-3). Ezt az ígéretét Jelenések 22-ben sürgetően ismétli meg: *„Íme, hamar eljövök. Boldog, aki megtartja e könyv prófétai beszédeit”* (7. vers); *„Íme, hamar eljövök, a jutalmam velem van, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint”* (12. vers); és *„Bizony hamar eljövök”* (20. vers).

Mennyire hamar a „hamar”?

De mennyire hamar ez a „hamar”? Emberi szemszögből nézve – különösen a mai Instagram-világban – minden, ami nem azonnal történik, lassú.

Az adventisták több mint 160 éve hirdetik Krisztus második eljövételét – ami egyesek számára örökkévalóságnak tűnhet. Néhányan elbátortalanodtak, és szemük elől tévesztették Krisztus második eljövételének sürgető jellegét, amelynek át kellene hatnia a heted-napi adventisták életének minden területét.

Ez azonban nem lephet meg minket. 2Pt 3:3–4-ben ezt olvassuk: *„az utolsó napokban csúfolódók jönnek, akik saját kívánságaik szerint járnak, és gúnyosan kérdezzetik: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák*

elhunytak, minden úgy marad a teremtés kezdetétől fogva.”

Péter rámutat arra, hogy ezek a gúnyolódók „szándékosan meg is feledkeznek róla” (5. vers, RÚF), hogy Isten teremtette az eget és a földet, és volt egy egész világra kiterjedő özönvíz is. Majd figyelmezteti olvasóit, hogy egy napon tűz által fog minden elpusztulni.

A szakasz folytatódik, fontos utasításokat és bátorítást nyújtva azoknak, akik hisznek: „Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap. Nem késik az ígérettel az Úr, még ha némelyek késelemnek tartják is, hanem hosszútűrő irántatok, nem akarva, hogy némelyek elveszsenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (8–9. versek).

Ez a szakasz arra buzdít minket, hogy mivel a föld és minden, ami rajta van, elpusztul, gondolkodjunk el azon, milyen embereknek kell lennünk „szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövételét... Azért, szeretteim, ezeket várva igyekezzetek, hogy szeplő és hiba nélkül valóknak találjon titeket békességben” (11–14. versek).

Fontos elhívás

Micsoda elhívásunk van, hogy közel lehetünk az Úrhoz, és Ő vezethet minket, amíg buzgón várjuk az Ő eljövételét!

A Zsidókhöz írt levél így bátorít minket: „Ne dobjátok el hát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre

van szükségetek, hogy Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígéretet. Mert még egy kevés idő, és aki eljövendő, eljön és nem késik. Az igaz ember pedig hitből él, de ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk” (Zsid 10:35–39).

Isten Igéje ma is szól hozzánk. Ne hagyjátok, hogy bárki elvegye reményeteket Jézus Krisztus hamarosan bekövetkező eljövételétől. Ő hamar eljön!

Az üzenet hirdetése

Világunk jelenlegi romló helyzetének fel kell ébresztenie bennünket arra, hogy sürgősen fel kell készülnünk, és hirdetnünk kell a Jelenések 14-ben szereplő három angyal üzenetét, Krisztus hamarosan bekövetkező visszatérésére készülve.

Egyesek talán azt mondják, hogy ezek az üzenetek politikailag nem korrektek, és nem tanácsos hirdetni őket; a három angyal üzenete azonban legfontosabb üzenetünk, amelyet meg kell osztanunk másokkal. Ez a mi teológiánk és küldetésünk, és ez az oka Isten csodálatos maradék egyháza létezésének.

A Bizonyosságtételek a gyülekezetek számára 9. kötetében ezt olvashatjuk: „Isten különös értelemben őrállókul és világosság hordozóikul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést... Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb föladatot, az első, második és harmadik angyal üzenetének

hirdetését. Nincs más, ami ilyen nagy fontosságú lenne. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le figyelmüket.”*

Ez a Jel 14:6–12-ben felvázolt, erőteljes, végidőre szóló üzenet három részre osztható. A Próféta-ság Lelke azt mondja nekünk, hogy az első és a második üzenetet a korai adventista hívők kapták. A harmadik üzenet az első kettőhöz kapcsolódik, és közvetlenül Jézus visszatérése előtt adatik. E három üzenet együttese lesz Isten utolsó felhívása a világ-nak arra, hogy készüljön fel a Jézussal való találkozásra.

Ez az az izgalmas jövő, amely miatt Isten erővel és eszközökkel szerel fel bennünket – hogy befejezzük az Ő nagy munkáját eme nagyszerű üzenetek hirdetésével! Csak akkor érhetünk el bármit is, ha teljes mértékben Jézusra és a Szentlélek erejére támaszkodunk! Isten mindannyiunkat valami nagyon szokatlan, ám hamarosan bekövetkező dologra készít fel – a Szentlélek késői esőjének kiadására. És amikor megkapjuk ezt a különleges ajándékot, Isten hatalmas módon fog rajtunk keresztül munkálkodni, hogy az utolsó napok üzenetével elérje az egész világot. És akkor jön el a vég.

Támaszkodjunk az Úrra

Jézus hamarosan eljön! Teljes mértékben az Ő kegyelmére és igazságosságára kell támaszkodnunk. Hűnek kell lennünk küldetéséhez, amelyre elhívott bennünket. 2Pt 3:10–13-ban ezt olvashatjuk: „Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint a tolvaj, amikor az egek ropogva

elmúlnak, az elemek pedig égve felbomlanak. ... Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyennek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben, akik várjátok és siettetnétek az Isten napjának eljövetelét, amikor az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.”

Hetednap adventistaként te is hűségesen várod az új eget és az új földet? Szilárdan kiállsz az Úr bibliai igazsága és Isten nagy üzenetének, a Jelenések 14-ben szereplő három angyal üzenetének hirdetése mellett? Ismerik Isten iránti hűségedet azok, akik kapcsolatba kerülnek veled? Meg vagy győződve arról, hogy Istennek különleges terve van maradék egyházával? Nem azt hirdetjük, hogy mi különlegesebbek lennénk, mint bárki más. Mindannyiunknak szüksége van Urunk megváltó kegyelmére és irgalmára. De hetednap adventistaként Isten arra hívott minket, hogy hirdessük végidőbeli üzenetét, és álljunk ki az igazság mellett, szakadjon bár az ég. Arra hív minket, hogy legyünk hűséges tanúi ma, egy szekuláris, materialista, posztmodern világban.

Előretékinés

Egy napon hamarosan, a keleti égbolton meglátunk egy kis félöklömnyi, sötét felhőt, amely egyre csak növekedni fog, és egyre fényesebb és fényesebb lesz – az egész menny kiáramlik, hogy tanúja legyen a föld történelme nagy csúcspontjának. A menny csodájának köszönhetően mindenki egyszerre fogja látni Őt. És ott, millió angyal között

ülve, végre megpillanthatjuk azt, akire vártunk: nem a szerény, megtört Bárányt, nem a Főpapot, hanem a királyok Királyát és az uraknak Urát, Jézus Krisztust, a mi Megváltónkat! Felnézünk, és ezt kiáltjuk majd: „Ez az Isten, akire vártunk!” Krisztus lenéz, és így válaszol: „Jól van, jó és hű szolgák; menjetek be a ti Uratok örömébe”, és mi felemelkedünk, hogy a levegőben találkozunk az Úrral, hazamenjünk, és örökké vele legyünk!

Isten ígéretet tett arra, hogy megadja nektek az Ő erejét, hogy befejezzétek az Ő munkáját. Ki fogja árasztani népére a késői esőt, hogy hirdethessük a három angyal üzenetét, és a küldetést egyesült egyházként fejezhessük be. Szenteljük életünket, energiánkat, tehetségünket, erőforrásainkat és időnket Isten munkájának befejezésére, hogy az Ő erejével minél többeket megnyerhessünk, és hazamehessünk! ▣

Csak akkor
érhetünk el
bármit is, ha
teljes mértékben
Jézusra és
a Szentlélek
erejére
támaszkodunk!

* Ellen G. White: Bizonyágtételek a gyülekezetek számára. 9. kötet, 2003, 10. o.

Őszi imahét – vasárnap ▶ ▶ ▶

Nincsenek kezeim, csak a tiédre számíthatok

Amikor vandálok letörték egy San Diego-i (Kalifornia, USA) templom előtt álló Jézus-szobor kezét, egy templomi alkalmazott táblát helyezett mellé, amit az autósok is jól láthattak. A táblára nem a károkozókát elítélő üzenet került, hanem egy, a világnak szóló felhívás. A felirat így szólt: „Nincsenek kezeim, csak a tiédre számíthatok.”

Közvetlenül azelőtt, hogy Jézus elhagyta bolygónkat és felment a mennybe, így szólt legközelebbi barátaihoz: *„tanúim lesztok Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig”* (ApCsel 1:8). Ezek a szavak azt visszhangozzák, amit Jézus korábban, Mt 28:19–20-ban mondott: *„Menjete el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek.”*

A nagy misszióparancs egy fontos igazságot közvetít. Jézusnak nincsenek kezei, csak a követőire számíthat. Amikor elbúcsúzott tanítványaitól, rájuk bízta azt a feladatot, hogy az evangélium megmentő üzenetével ériék el az elveszett világot.

A becslések szerint ma a világ több mint nyolcmilliárd lakosából kevesebb mint 2,5 milliárd keresztény.¹ A körülbelül öt és fél milliárd nem keresztény ember közül sokan még soha nem hallottak Jézusról vagy a keresztről. Hogyan tudhatna akkor az egyház, vagy az egyház egy tagja hatást gyakorolni egy ilyen hatalmas népességre?

Az elveszettek

Lukács 15-ben Jézus három különböző példázatot mondott el azzal a céllal, hogy az evangélium és Krisztus hirdetésére bátorítsa és buzdítsa követőit. Bár ezek a példázatok nagyon hasonlóak, mégis különböző igazságokat hangsúlyoznak.

A tékozló fiú megszabadult az önzéstől, miután elveszítette mindazt, amitől boldogságot remélt. Emlékezve arra a szeretetre, amelyet korábban tapasztalt, pénz és büszkeség nélkül tért haza, és hajlandó lett volna elfogadni még a szolgálóéletet is, ha ez azt jelenti, hogy ismét találkozhat apjával. A tékozló fiú példázata nagyon fontos tanulságot mutat be Isten jelleméről. Ha az ember el is fordul Istentől, Isten

Ha az ember el is fordul Istentől, Isten nem fordít háta az elveszettnek.

nem fordít háta az elveszettnek. Amikor a disznóólban éhezett, a fiatalember „*magába szállt*” (Lk 15:17), és szívében meghallotta Isten Lelkének hívó szavát. A Szentlélek ki-tartóan utánamegy az eltévedt bűnösöknek, arra buzdítva őket, hogy térjenek vissza Isten szerető jellemének biztonságába. Isten nem hagyja, hogy az elveszettek maguk keressék a hazafelé vezető utat.

A tékozló fiúval ellentétben a tulajdonosá-nak otthonában elkallódott érme nem tudta, hogy elveszett. Az asszony addig söpört és kutatott, míg meg nem találta becses tulaj-donát. Míg az ezüstérmét elvesztő személy valami értékeset veszített el, az apa pedig egyik fiát, a harmadik példázat egy olyan férfiről szól, aki állományának mindössze 1%-át veszítette el. Míg egy ló milliókat, egy szarvasmarha pedig több százezret is érhet, egy átlagos juh nem különösebben értékes. Az elveszett juh példázatában azonban a pásztor 99 juhot hagy hátra, hogy egy ve-szélyes vidékre merészkedve visszaszerezzen egyetlenegyét.

Csoda, hogy a pásztor egyáltalán észrevet-te, hogy egyik juha hiányzik. Szabad szemmel lehetetlen megkülönböztetni 100 juhot 99-től. Nyilvánvaló, hogy ez a pásztor gondosan figyelte nyáját, és ez jelzi Isten hatalmas szere-tétét tévelygő gyermekei iránt. Isten észreve-szi, ha csak egyetlen gyermeke is eltévelyedik, és elég fontosak vagyunk neki ahhoz, hogy hajlandó volt vállalni a világegyetem történel-mének legkölségesebb mentőakcióját.

A *Jézus élete* című könyvében Ellen White ezt írja: „Egyetlen lélek is olyan értékes, hogy hozzá képest világok süllyednek jelentékte-lenségbe.”²

Jézus farizeusokhoz intézett kérdése ma az egyháznak szól: „Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszít, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja?” (Lk 15:4). Ez csak költői kérdés volt. Még szép, hogy megkeresnék az elveszett juhót! Ahogy Jézus egy másik alkalommal mondta: „Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál!” (Mt 12:12).

Amit Isten lát

Otthonom közelében sétálva csendes puffanást hallottam magam mellett a földön. Körülnéztem, és egy apró, különös kinézetű lényt pillantottam meg. Szemre emlékeztető mintázata és két izgő-mozgó csápja volt. Le-fotóztam és levideóztam a hernyószerű lényt, majd hazamentem, hogy megmutassam a feleségemnek.

Ez volt azonnali válasza: „Hol van ez az állat? Meg kell mentenünk! Vigyél oda most rögtön!” Fogott egy tárolódobozt, kiment az utcára, felvette a kis lényt, majd hazahozta. Egy gyors internetes keresés után rájött, hogy egy keleti kardoslepke bábjaival találkozunk.

Miután otthont készített neki, a bábót új élőhelyére helyezte. Vártunk és figyeltünk, de az elkövetkező napokban látszólag semmi nem történt. Néhány héttel később izgatott SMS-t kaptam a feleségemtől. „Ezt nézd meg!” – írta. Amíg senki nem figyelt, a bábból egy gyönyörű, sárga-fekete pillangó bújott elő. A meleg napfényben kibontotta szárnyait, majd felszállt a magasba, és kirepült a nagyvilágba.

Míg én csak valamiféle bogarat láttam a földön, a feleségem azt látta, ami lehet belőle,

és megkönyörült a tehetetlen teremtményen. Ahol te egy elveszett embert látsz, Isten az igazság bátor képviselőjét látja. Ahol te egy Bibliát nem tisztelő embert látsz, Isten egy egyházi iskola tanárát, lelkipásztort vagy épp misszionáriust. Ahol te egy gondatlan lelket látsz, Isten olyasvalakit lát, akit átalakíthat, és felhasználhat arra, hogy másokkal is megoszsa az evangélium világosságát.

Mivel a világon milliárdok élnek és halnak meg Jézus megváltó ismerete nélkül, az együttérzés megköveteli, hogy eljuttassuk nekik a Krisztus általi üdvösség jó hírét. Míg egyesek egy démonoktól megszállott embert láttak, Jézus egy misszionáriust látott, aki nem sokkal később „elment, és hirdetni kezdte a Tízvárosban, hogy milyen nagy dolgot tett vele Jézus” (Mk 5:20, RÚF). A kútnál lévő asszony, Jézussal való találkozása után sietve ment haza, immár az evangélium hirdetőjeként. „Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ő a Krisztus? ... Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: Megmondott nekem mindent, amit tettem” (Jn 4:29, 39, RÚF).

„És Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég” (Mt 24:14). Jézus így szól ma egyházához: „Nincsenek kezeim, csak a tiédre számíthatok.”

1 Pam Wasserman: „World Population by Religion: A Global Tapestry of Faith” [A világ népességének vallási eloszlása: A hit világszéles mozaikja], 2024. január 12. <https://populationeducation.org/world-population-by-religion-a-global-tapestry-of-faith/> Hozzáférés: 2025. január 21.

2 Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 486. o.

A küldetés

*Azok, akik a csalódás után
hittel haladtak előre, Istentől kapott
megbízatást kaptak, hogy eljuttassák
az evangéliumot az egész világnak.*

Felejteni könnyű.
Egyáltalán nem szokatlan, ha elfelejtünk egy találkozót, vagy azt, hogy hová tettük a kulcscsomónkat. De hogyan lehet megfedkezni közel 5500 kilogramm mennyiségű aranyról?

Egyszer, a mai Thaiföld területén, gipsszel borítottak be egy tömör aranyból készült Buddha-szobrot. A helyiek mindezt azért tették, nehogy a vidékre behatoló, hódító csapatok kezébe kerüljön. Idővel a Buddha valódi anyaga feledésbe merült, és egy egyszerű bádogtető alatt tárolták. Majdnem 200

évnél kellett elteltetnie, hogy a szobor értékét újra felfedezzék. Amikor a szobor egy áthelyezés alkalmával leesett, a gipsz egy része letört, és felfedte az alatta rejlő aranyat. Ez az arany Buddha ma egy elegáns templomban van kiállítva a Csaophrája folyó közelében, Bangkok központjában. Ez a több mint 250 millió dollár értékű szobor¹ generációkon keresztül elfeledett volt.

És az is megtörténhet, hogy még valami ennél sokkal fontosabbat felejtünk el. Az *apostolok története* című könyv az alábbi szavakkal kezdődik: „Az egyház Isten megbízott képviselője emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és az a küldetése, hogy elvigye az evangéliumot a világra.”² Micsoda tragédia lenne, ha az egyház elfelejtené létezésének okát!

„Ismét prófétálnod kell”

Jelenések könyve 10. fejezete a gyakran „a nagy csalódásnak” nevezett történetet meséli el. 1844-ben William Miller, a baptista adventhívő lelkész követői lelkesen várták Jézus visszatérését. A Szentírás leírása szerint élményük eleinte olyan édes volt, mint a méz, később viszont igazán keserűvé vált. Isten azonban egyértelmű tanácsot adott a hívők eme súlyos megpróbáltatásokat átélő csoportjának: *„Ismét prófétálnod kell sok népről, nemzetről, nyelvről és királyról”* (Jel 10:11). Azok, akik a csalódás után hittel haladtak előre, Istentől kapott megbízatást kaptak, hogy eljuttassák az evangéliumot az egész világnak.

Az egyház küldetése semmiben nem változott azóta, amióta a csalódott milleriták rájöttek, hogy Jézus nem tér vissza, ahogyan ők várták. Sőt, ez az egyházra bízott küldetés azóta csak még jobban kiéleződött. A Jelenések könyvében később János három angyalról írt, akik mindegyike egy-egy üzenetet hordoz, amelyeknek a föld utolsó napjaiban az egész világot el kell érniük.

„És egy másik angyalt láttam az ég közepén repülni, akinél az örökkévaló evangélium volt, és azt hirdette a föld lakosainak, minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek, és hangosan ezt mondta: Féltétek Istent, és adjatok neki dicsőséget, mert eljött ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:6–7). A második angyal Babilonra és az általa terjesztett lelki zűrzavarra figyelmezteti a világot, mondván, hogy a „leomlott” Babilon mámorító borával zavarja meg az egész földet. Ezután következik a harmadik angyal

kompromisszumot nem tűrő üzenete, amely figyelmeztet, hogy azok, akik belekeveredtek a föld utolsó napjainak nagy hitehagyásába, nem üdvözülhetnek.

A három angyal üzenetét annak az embercsoportnak a rövid jellemzése zárja, akik készek találkozni Jézussal, amikor visszatér. *„Itt van helye a szentek hosszútűrésének, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!”* (Jel 14:12).

Ebben a szakaszban olvashatunk az egyház létezésének okáról: hogy hirdesse az evangéliumot az ég alatt minden teremtménynek. Az egyház akkor kezd el stagnálni, sorvadni, és elmulasztani küldetését, ha elfelejti azt; a küldetést, hogy „az Ő teljességét és hatalmát tükrözze a világnak, ... hogy bemutassák dicsőségét”, és kinyilatkoztassa a *„»mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt«* Isten szeretetének végső és teljes megnyilatkozását.”³

„Menjetek el azért”

Ezékiel próféta az Isten templomából kiáradó folyóként ábrázolta az egyház küldetését, ami kezdetben csak egy kis patak volt, de végül *„úszni kellett benne, mint egy folyóban, amelyen nem lehet átgázolni”* (Ez 47:5). A folyam áthalad a pusztán és partján *„mindenféle gyümölcsfa nő”; „levelük nem hervad el, gyümölcsök nem fogynak el. Havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük a szent helyből folyik oda. Gyümölcsük eledelül, és leveleik orvosságként szolgálnak”* (Ez 47:12). A folyó az egyházat ábrázolja, amely az evangéliumot viszi a világba. Ezékiel próféta látomásában ez a Holt-tengerbe ömlött, és *„meggyógyult tőle*

a víz” (8. vers). „Ahová csak eljut ez a folyó, élni fog ott minden élőlény, amely mozog. Nagy bőségben lesznek ott halak, mert ahová csak eljut ez a víz, meggyógyul a víz. Élni fog ott minden, ahová csak eljut ez a folyó” (Ez 47:9).

A folyó, ahová csak elért, életet és gyógyulást hozott. Ilyennek kell lennie az egyháznak is. A keresztre feszített, feltámadt és hamarosan visszatérő Megváltó üzenetével az egyháznak életet adó illatnak kell lennie egy zavaros és szenvedő világban. Ha az egyház elkötelezi magát Jézus megdicsőítésére és hamarosan bekövetkező visszatérésének hirdetésére, akkor önkéntelenül is előretör majd Isten dicsőségére.

A középiskolás diákok fizikaórán megtanulják, hogy a tehetetlenség az a jelenség, amely szerint egy mozgásban lévő tárgy mozgásban marad, egy álló tárgy pedig mindaddig mozdulatlan, amíg külső erő nem befolyásolja azt sebességének vagy irányának megváltoztatására. Ugyanezen diákok közül sokan azt is megtanulják később, hogy a tehetetlenség jelentős hatással lehet az egyházra, mivel az egy helyben álló egyházak mozdulatlanok maradnak, ellenállva a sebesség és irány megváltoztatására irányuló hatásoknak. Az egyház azonban azt a megbízatást kapta Istentől, hogy ne legyen statikus vagy mozdulatlan. Jézus arra hívta el egyházát, hogy haladjunk, vagy ahogyan a nagy misszióparancsban mondja, „menjünk el”.

Isten akarata az egyházzal kapcsolatban egyértelmű. Arra hívtunk, hogy elvigyük a világnak az evangéliumot. Bár gyakran hallani, hogy a társadalom túl nehezen elérhető, Ellen White egyszer azt mondta: „Az egész

világon férfiak és nők vágyakozva tekintenek a menny felé. Ima, könny és kérés tör fel a világosság, a kegyelem és a Szentlélek után vágyakozó lélekből. Sokan állnak Isten országának küszöbén, s csak begyűjtésre várnak.”⁴ Az emberek „az egész világon... csak begyűjtésre várnak”.

Öntsön ki az egyház, mint egy folyó, saját medréből a környező közösségekbe, életet és egészséget hirdetve, az embereket Jézus, „az út, az igazság és az élet” felé irányítva (Jn 14:6). Isten elhívott minket, mert „ismét prófétálnunk kell,” hogy a három angyal üzenetét eljuttassuk az egész világnak.

Ezt soha nem szabad elfelejtenünk!

1 A Buddha értékét 2013-ban becsülték 250 millió dollárra (Howard Hillman, „Golden Buddha Statue: Travel Tips You Can Trust”, https://www.hillmanwonders.com/thailand/golden_buddha_statue.htm#google_vignette, hozzáférés: 2025. január 21.). Az inflációt figyelembe véve ez az érték a cikk írásának időpontjában több mint 330 millió dollárra rúgna.

2 Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 7. o.

3 Uo., 7. o.

4 Uo., 73–74. o.

A h o s

S Z Ú várakozás

A várakozás gyakran nehéz. 2023 novemberében a Himalája északi részén épülő alagút egy szakasza összeomlott, és 41 munkás rekedt a hatalmas törmelékhalom alatt. A 4,5 km hosszú alagút építésének célja az volt, hogy megközelíthetőbbé tegye a hindu zarándokhelyeket és elősegítse a régió gazdasági fejlődését. Az építkezési területet egy geológus „gyenge kőzetmaszszaként” jellemezte, és tudni lehetett róla, hogy nem kizárt a földcsuszamlás veszélye. Először, számos kísérlet során, kifinomult gépek segítségével próbálták megmenteni a csapdába esett munkásokat, de végül egy 24 fős bányászcsapat kézi erővel ásta ki a romokat, és érte el a bajba jutottakat. Az óriási törmelékhalom alatt töltött tizenhét szorongással teli nap után az egyik megmentett férfi így nyilatkozott: „Amikor világossá vált, hogy sokáig nem fogunk tudni kijutni, aggódni kezdtünk.”¹ Bár nehéz volt várni a mentőkre, ugyanez a férfi azt mondta, hogy „soha nem veszítette el a reményt”.

Áldott reménységünk

6000 évvel ezelőtt, egy katasztrofális esemény során az emberiség elveszítette ártatlanságát az Édenkertben. A Föld bolygó azóta is a megmentésre vár. „Az egész teremtet világ együtt sóhajtozik és vajúdik mind ez ideig” (Róm 8:22). Az emberek az egész világon olyan kihívásokkal küzdenek, amelyeket saját erőből nem tudnak megoldani. A személyes, fizikai, kapcsolati és társadalmi nyomás egyre fokozódik, de semmi nem utal arra, hogy a mai kihívások emberi beavatkozással orvosolhatók lennének.

Isten gyermekeiként mi mégis fényes jövő elé nézünk. Hasonlóan ahhoz az Indiában történt drámai mentőakcióhoz, amely során 41 ember menekült meg, Jézus második eljöveteleével egy nap véget ér ez az élet, amit most ismerünk, és beköszönt az örökkévalóság. És Isten „*letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak*” (Jel 21:4, RÚF).

**Az idők jelei
nem olyan útjelző
táblák, amelyek
megmutatják,
milyen messze
van még a célunk,
hanem inkább arról
tájékoztatnak,
hogy milyen úton
járunk.**

Mivel az egyház régóta hirdeti, és vágyakozik Jézus második eljövetelére, egyesekben felmerülhet a kérdés, hogy ésszerű-e hinni abban, hogy Jézus hamarosan vissza fog térni. Míg vannak, akik írásban és szóban is rámutatnak a világban eluralkodó gonosságra, mint a második eljövetel közelségének bizonyítékára, nem felejtethjük el azt, hogy ez a világ már régóta bűnös. Az első ember, aki megszületett, gyilkos lett. Több mint 4000 évvel ezelőtt a romlás annyira elterjedt a bolygón, hogy Isten özönvízzel pusztította el a világot, és csak nyolc ember életét kímélte meg. Nem csoda, hogy egyesek ezt kérdik: „Hol van az Ő eljövetelének ígérete?” (2Pt 3:4).

De az „áldott reménységünket” (Tit 2:13) váró hívő mindig észben tartja, hogy a Biblia szerint „hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5:7). Bár nem tudhatjuk Jézus visszatérésének napját és óráját, minden okunk megvan arra, hogy bízzunk Isten hűségében és ígéretében.

Az ígéretre várva

Egyes tudósok azt mondják, hogy Káin születésekor Éva azt hitte, a Messiásnak adott életet. Ellen White szerint Ádám és Éva „örömmel fogadták elsőszülött fiukat, remélve, hogy ő lesz a Szabadító. Az ígélet teljessége azonban késett.”² A Messiás eljöveteléig még több ezer évnek kellett eltelnie.

Miután Isten Ábrahámnak ígérte Kánaán országát, körülbelül fél évezred telt el, mire Izráel fiai beléphettek az Ígélet Földjére. Egy rabszolgasorban élő izraelita, aki az egyiptomi tűző napon dolgozott, könnyen gondolhatta, hogy Isten népe örökre fogságban marad. Amikor „új király támadt Egyiptomban, aki

nem ismerte Józsefet” (2Móz 1:8), az Ígéret Földjéről szóló ígéretek talán csak mesének tűntek. De mégis, csodák drámai sorozata folyamán minden egyiptomi család elsőszülött fia meghalt, tűz- és felhőoszlop vezette és védte Isten népét, a Vörös-tenger pedig csodálatos módon kettévált, lehetővé téve Isten népének, hogy megszabaduljon fogságából. Hosszú várakozás után Isten népe egyszer csak szabad lett.

Emberi természetünkben rejlik, hogy a próféciák beteljesülését látva megpróbáljuk felmérni, milyen közel vagyunk Jézus visszatéréséhez. A háborúk, a járványok, a pénzügyi bizonytalanság és a technológiai fejlődés mind arra utalnak, hogy Jézus második eljövele közeleg. Miután felsorolta visszatérésének jeleit, Jézus tájékoztatta a jövő nemzedékek tanítványait arról, hogy amikor „mindezek elkezdődnek” (Lk 21:28), tudhatjuk, hogy visszajövele nemcsak közel van, hanem „szinte az ajtó előtt!” (Mt 24:33, EFO). Az izraeli anyák és apák azonban, akik egykor meg voltak győződve arról, hogy még életükben meglátják Jézus visszatérését, szintén elaludtak anélkül, hogy látták volna az eget megnyílni, mint egy papírtekercset (vö. Jel 6:14).

Hol tartunk?

A Jézus által kinyilatkoztatott idők jelei nem olyan útjelző táblák, amelyek megmutatják, milyen messze van még a célunk, hanem inkább arról tájékoztatnak, hogy milyen úton járunk. Ha valaki az Egyesült Királyságban Londonból Leedsbe utazik, tudhatja, hogy körülbelül 320 kilométert kell megtennie céljának eléréséhez. De még ha nem is tudja

a távolságot, az M1-es útvonalat jelző táblák tudatják vele, hogy a helyes úton jár.

A Bizonyágtételek a gyülekezetek számára 9. kötetében Ellen White a következőket írja: „Rövidesen fontos változások mennek végbe e világban, s a végső mozzanatok sebesen peregnek le.”³ Azok az események, amelyek Jézus visszatérését előidézik, gyorsan bekövetkeznek, egy olyan időpontban, amikor kevesen számítanak rá. A mi feladatunk, hogy türelmesen és hittel várjuk Jézust, bízva abban, hogy visszatér és magához vesz minket, hogy ahol ő van, mi is ott lehessünk (Jn 14:3).

„Ne dobjátok el hát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert békességes türesem van szükségetek, hogy Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígéretet. Mert még egy kevés idő, és aki eljövendő, eljön és nem késik. Az igaz ember pedig hitből él, de ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem. De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk” (Zsid 10:35–39).

A látszat ellenére, és függetlenül attól, hogy mennyi ideig vártunk, tudhatjuk, hogy Jézus hamarosan visszatér. Megígérte. És azon a napon, mint az Indiában csapdába esett építőmunkások, mi is megmenekülünk, felszabadulunk a bűn által megkötözött világból, hogy élvezhessük az örök élet áldásait.

Bárcsak elmondható lenne Isten népéről, hogy „soha nem veszítettük el a reményt”!

1 Shweta Sharma: „»We were hungry, but we never lost hope«: Survivors recount 17-day ordeal trapped in India tunnel” [»Éhesek voltunk, de soha nem veszítettük el a reményt«: Az indiai alagútban rekedt túlélők beszámolója az átért 17 nap megpróbáltatásairól], 2023. november 29.

2 Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 23. o.

3 Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezetek számára*. 9. köt., 2003, 5. o.

Kereskedjetek!

William úgy vélte, hogy éppen időben keresztelkedett meg Jézus második eljövételére. A Biblia tanulmányozása során megismerkedett a próféciákkal, és meggyőződött arról, hogy közel vannak a föld történelmének utolsó napjai. Megkönnyebbült, hogy Isten épp időben érte el őt. William azt érezte, hogy ha csak egy kicsit is később történt volna meg vele mindez, soha nem lett volna felkészülve a Jézussal való találkozásra.

Abban az időben Leonyid Brezsnyev volt a Szovjetunió vezetője, Ian Smith pedig Rodézia (a mai Zimbabwe) miniszterelnöke. Ugyanebben az évben ért véget a vietnami háború, míg a berlini fal még további 14 évig állt. 1975-ben William meg volt győződve arról, hogy ő az utolsó személyek egyike, aki még időben Jézushoz fordult a második eljövétel előtt.

Az igazság az, hogy Jézus visszatérésének időpontjáról nem tudunk sok mindent, csak azt, hogy „*hamar*” visszatér. Sok jó okunk van arra, hogy ezt hisszük, különösen a Máté 24 és Lukács 21-ben leírt, Jézus második eljövételére mutató jelek fényében. De a „*hamar*” vagy „*nagyon hamar*” kifejezéseken kívül nem tudjuk, mikor fog visszatérni. Ahogy Ő maga is mondta: „*Arról a napról és óráról pedig senki sem tud*” (Mt 24:36).

Ez nem jelenti azt, hogy kételkedünk Jézus közeli visszatérésében. A gonosz szolga az, aki azt mondja: „*Halogatja még az én uram a hazajövetelt*” (Mt 24:48). Míg Pál nem érezte szükségét annak, hogy „*ennek idejéről és órá-*

járól” írjon a thesszalonikaiaknak (1Thessz 5:1, RÚF), fontosnak tartotta azt, hogy szóljon Isten népéről, akik várják „*áldott reménységünket és a mi nagy Istenünk és üdvözítő Jézus Krisztusunk dicsőségének megjelenését*” (Tit 2:13).

A várakozás ideje

Jézus visszatérésének látszólagos késedelmé nem feltétlenül rossz hír. Ha Jézus csak néhány generációval ezelőtt tért volna vissza, akkor ma senkinek nem lenne örök élete. És sokan vannak barátaink, családtagjaink között is, akik jelenleg nem járnak Jézussal, de végül megbánják bűneiket és meg fogják találni az utat Istenhez.

Jézus egyik példázata azt mutatja, hogy nem Krisztus visszatérésének időpontja a legfontosabb. Azokhoz szólva, akik „*azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa, azt mondta: Egy nemes ember mesze földre indult, hogy királyságot szerezzen magának, és úgy térjen vissza. Előszólította azért tíz szolgáját, adott nekik tíz minát, és azt mondta: KereskedjeteK vele, amíg megjövök!*” (Lk 19:11–13).

A görög kifejezés szerint a nemes ember arra buzdította szolgálait, hogy kereskedjenek vagy üzleteljenek azokkal a talentumokkal, amelyeket nekik adott. És bár a példázat szerint elutazott, majd visszatért, a visszatérés időpontjáról nem esik szó. Egyszerűen csak biztosítja őket arról, hogy vissza fog jönni, és utasítja a szolgálait, hogy addig is keresked-

jenek. Addig kell kézben tartaniuk a gazdagságot, amíg ő vissza nem tér. Azok számára, akik hiszik, hogy „azonnal megjelenik az Isten országa”, az üzenet egyértelmű.

Ha Jézus öt év múlva tér vissza, Isten népeinek még öt évig kell „kereskednie”. Ha tíz, húsz vagy harminc év múlva jön el, a Jézusban hívőknek annyi ideig kell Atyjuk ügyeivel foglalkozniuk. Akár hosszú, akár rövid a várakozási idő, azt Isten szolgálatában kell eltölteni, az evangélium és a hármas angyali üzenet hirdetésével.

Keljünk fel!

Nehémiás könyvében Isten népe visszatér Babilonból Jeruzsálembe. Bár még mindig a méd-perzsa uralom alatt állnak, engedélyt kapnak a korábban lerombolt Jeruzsálem újjáépítésére és társadalmának újrarendezésére. „Eljásib, a főpap és testvérei, a papok nekilátak, és fölépítették a Juh-kaput... Mellettük építettek a jerikóiak, ezek mellett pedig Zakkúr, Imri fia épített. A Hal-kaput pedig Hasszenáá fiai építették... Mellettük javítgatta a várfalat Merémót, Urijjá fia, Hakkóc unokája. Mellettük pedig Mesullám, Berekjá fia, Mesézabél unokája javítgatott. Őmellette pedig Cádók, Baaná fia javítgatott” (Neh 3:1–4).

A „mellettük” vagy „utánuk” kifejezés legalább 30 alkalommal szerepel Nehémiás 3. fejezetében. Az Isten népéhez tartozók egy döntő pillanatban előreléptek, és felosztották maguk között az Isten által rájuk bízott munka felelősségét. Ez a munka annyira fontos

Nem
Krisztus
visszatéré-
sének
időpontja
a legfon-
tosabb.

volt, hogy a tekóabeli főemberek külön ki vannak emelve, amiért „nem voltak hajlandók az Örökkévaló munkájában részt venni” (Neh 3:5, EFO). Elengedhetetlen volt, hogy mindenki elvégezze a rá háruló feladatot.

Jézus megígérte, hogy „Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyoságul minden népnek, és majd akkor jön el a vég” (Mt 24:14). Az örök evangéliumot nem lehet kizárólag teljes munkaidőben fizetett evangéliumi szolgák által eljuttatni a világba, és nem is fog kizárólag az elektronikus média segítségével terjedni. Isten megadta népének azt a kiváltságot, hogy másokkal is megosszák Jézusba vetett hitüket, és amikor az egyház felkel, hogy elvégezze ezt a feladatot, az evangélium drámai módon fog eljutni mindenhová.

Tom lelkes hobbihorgász volt. Egy alkalommal segített egy idegennek kifogni egy halat, és hamar össze is barátkoztak. Az új barát, Phil, eleinte nem mutatott érdeklődést a vallás iránt, de Tom egyszer ezt mondta neki: „Tudtad, hogy Jézus sok időt töltött halászokkal?” Phil nem ismerte a Bibliát, de ez felkeltette az érdeklődését,

és válaszával meglepte Tomot: „Szeretnék többet tudni erről.”

Elkezdtek közösen tanulmányozni a Bibliát, Phil pedig lelkesen fogadta a Szentírás nagyszerű tanításait. Elkezdett gyülekezetbe járni, elfogadta Jézust személyes Megváltójának, növekedett a hitében, és hamarosan megkeresztelkedett.

Nem sokkal a keresztsége után azonban Phil megbetegedett. Az orvosok nem tudták meggyógyítani őt, és végül váratlanul elhunyt. A temetésén a templom tele volt gyászolóval, akik közül sokan horgászok voltak, és legtöbbjük, akárcsak korábban Phil, nem voltak hívők. „Áldás volt számomra, hogy Isten felhasználhatt engem Phil elérésére” – mondta Tom, akit az a megtiszteltetés ért, hogy levezethette Phil temetési szertartását.

Egy véletlen találkozás a piacon, a munkahelyen vagy az iskolában, vagy akár egy idegennek nyújtott segítség horgászat közben mind Jézus által megváltozott élethez vezethet. Nem tudhatjuk pontosan, mikor tér vissza Jézus. De a mi kiváltságunk az, hogy addig is kereskedjünk Istentől kapott talentumainkkal!

A legfonto- sabb dolgok védelme

Egy biztonsági vállalat épülete előtt tábla állt az alábbi felirattal: „XYZ Biztonsági Társaság: Megvédjük, ami fontos Önnek.” A fontos dolgokra nagyon vigyázni szoktunk. A házunkat és az autónkat általában bezárjuk, pénzünket a bankba tesszük, fontos dokumentumainkat biztonságba helyezzük, gyermekeinket pedig távol tartjuk a veszélytől.

Sajnos számos olyan személy van, akik hajlamosak elvenni mások értékeit. Egy alkalommal egy angol elit futballista otthonából 1 millió font értékű órát és ékszert loptak el. A hatóságok szerint valószínűleg egy profi tolvajbanda repült Nagy-Britanniába csupán azzal a céllal, hogy végrehajtsa a rablást. 1990-ben, a Massachusetts állambeli Bostonból valaki félmilliárd dollár értékben műalkotásokat lopott el. A bűnözőket soha nem fogták el, és a műalkotások – köztük holland mesterek, Vermeer és Rembrandt festményei – soha nem kerültek elő. A jövedelmező fizetés csábítása sok bűnözői vállalkozást inspirált már.

Mégis, a műalkotások, az órák és a pénz kevés értéket képviselnek az örökkévalóság fényében. Mindannyiunknak, akik ma élünk, részt kell vennünk egy hatalmas értékért – az elméért, azaz örök sorsunkért – folyó küzdelemben. Mind Isten pecsétje, mind a fenevad bélyege az emberek homlokára (elméjébe) kerül. Míg Jézus kijelentette, hogy a törvény legnagyobb parancsolata az, hogy „szerezd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Mt 22:37), addig „ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán szertejár, keresve, hogy kit nyeljen el” (1Pt 5:8).

Helyzetünk

Egy különleges háború kellős közepén vagyunk. „Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék a többi utódjával, akik megőrzik az Isten parancsolatait, és akiknél megvan Jézus bizonyágtétele” (Jel 12:17). Ez a háború ebben a pillanatban is hevesen dúl körülöttünk. Mit teszel tehát, hogy megvédjed elmédet, szívedet és családot egy teljes körű támadás során?

Jézus a föld utolsó napjaiban élő népéhez szól, amikor azt mondja: *„tudom a te dolgot, hogy sem hideg nem vagy, sem forró. Bárcsak hideg volnál vagy forró! Így, mivel langyos vagy, sem hideg, sem forró, kiköplek a számból”* (Jel 3:15–16). Majd idézi a végidőben élő hívőket, akik azt mondják: *„Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire”* (17. vers).

Egy ilyen komoly figyelmeztetésnek meg kell ráznia Isten népét. Jézus, az egyházhoz szólva ezt mondja: *„Fogalmad sincs arról, milyen súlyos és veszélyes lelki állapotban vagy.”* Ezt a figyelmeztetést nem utasíthatjuk el azonnal, hogy valaki másra vonatkozik. A laodiceai üzenet Isten egész népének szól.

A Krisztus példázatai című könyvében Ellen White így ír: *„Sokan, akik magukat kereszténynek nevezik, csupán erkölcsös emberek. Nem fogadják el azt az ajándékot, amellyel bemutatnák és megdicsőíthetnék Krisztust a világ előtt. A Szentlélek munkáját nem ismerik. Nem cselekvői az Igének. Szinte nem is tudják felfogni azokat a mennyei elveket, amelyek megkülönböztetik Krisztus követőit a világ fiaitól. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, már nem képeznek elkülönült és különleges népet. A határvonal elmosódott. Követik a világot, a világ életmódját, szokásait, önzését. Az egyház a törvényszegésben átpártolt a világhoz. Pedig a világnak kellene követnie az egyházat a törvény iránti engedelmisségben. Az egyház napról napra formálódik a világ képmására.”¹*

Elgondolkodtató ez a kijelentés, különösen annak fényében, amit Pál a római gyülekezetnek írt. *„Mert a test szerinti gondolkodás halál, a Lélek szerinti gondolkodás pedig élet*

és békesség. Mert a test szerinti gondolkodás ellenséges Istennel szemben, mivel nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert nem is teheti. A test szerintiek pedig nem lehetnek kedvesek Isten előtt” (Róm 8:6–8).

Lelkünk csak akkor lehet biztonságban, ha teljesen átadjuk magunkat Jézusnak. Szerencsére Pál nem hagyta remény nélkül a rómaiakat: *„Mert ha test szerint éltek, meghaltok, de ha a test cselekedeteit a Lélek által megöldöklítették, éltek”* (Róm 8:13).

Isten ajándéka

Az Isten népéhez tartozóknak elő kell készíteniük szívüket Jézus közeli visszatérésére. Pál, Timóteusnak írt második levelében *„nehéz időkről”* beszél (2Tim 3:1). Minden keresztény számára elengedhetetlenül fontos, hogy szíve összhangban legyen a mennyei elvekkel. Nincs sok időnk. Jézus hamarosan visszatér. Azért, hogy élhess, Jézus *„megvetett és emberektől elhagyott volt, fájdalmaik férfja és betegség ismerője... megvetett volt, és nem gondoltunk rá; pedig a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmainkat hordozta. De mi azt gondoltuk, hogy Isten ostorozza, veri és kínozza, jöllehet a mi bűneinkért kapott sebeket, a mi vétkeinkért törték össze. Őt érte a büntetés, hogy nekünk békességünk legyen, és az ő sebei árán gyógyultunk meg”* (Ézs 53:3–5).

Jézus magára vette bűneidet a kereszten, és meghalt érted. A mennyország nem tehet enél többet azért, hogy meggyőzzön téged arról, milyen hatalmas értékű vagy Isten szemében. Isten legnagyobb ajándéka volt az, amikor *„az ő egyszülött Fiát adta”* (Jn 3:16). Csak fogadd el ezt az ajándékot, és máris a tiéd lesz!

Így szól Jézus üzenete a laodiceai gyülekezetnek: „Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhákat, hogy öltözteted legyen, és ne látszódjék ki szégyenteljes mezítelenséged, és szemgyógyító írral kend be a szemedet, hogy láss” (Jel 3:18). A Krisztusba vetett hit, az Ő igazsága és a Szentlélek szemkenőcse ingyen kapható. Ha befogadod Krisztust és az Ő igazságát, a tiéd lesz. A mindennapi imádság és a Biblia olvasása megerősíti kapcsolatodat Istennel. Ha életedet Jézusnak adod, biztos lehetsz az üdvösség ajándékában.

„Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével, akaratunk beolvad az Ő akaratába, lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével, gondolatainkat foglyul ejti, és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába.”²

Ha megkéred Őt, Jézus meg fogja védeni azt, ami a legfontosabb.

Az Isten
népéhez
tartozóknak
elő kell
készíteniük
szíveiket
Jézus
közeli
visszatérésére!

1 Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 216. o.

2 Uo., 213. o.

Őszi imahét – péntek ▶ ▶ ▶

Az őszinteség a legjobb iránymutató

Azt mondják, hogy az őszinteség a legjobb iránymutató. És ez sehol sem igazabb, mint a hit kérdésében.

Az egyiptomi fogságból frissen felszabadult izraeliták örömmel kötöttek szövetséget Istennel. A nép, aki találkozott vele a pusztában, tele volt reménnyel és várakozással.

Isten célja az volt, hogy ez a nép legyen az Ő „*féltett kincse [...] a nemzetek között*”, „*papok királysága és szent nép*” (2Mózes 19:5–6, EFO). Amikor ezt megosztotta velük, Izráel lelkesen egyezett bele a szövetségbe. „*Mindazt megteesszük, amit az Úr rendelt*” – jelentették ki (8. vers). Alig hat héttel később azonban Mózes honfitársai, Áron főpap vezetésével aranyborjút készítettek, és szégyenletes bálványimádásba kezdtek. „*Leült a nép enni és inni, és fölkeltek játszani*” (2Móz 32:6). Mózes, amikor leereszkedett a Sínai-hegyről, annyira undorodott attól, amit látott, hogy „*elhajította kezéből a táblákat, és összetörte a hegy alatt*” (2Móz 32:19).

A nép problémája nem a becsületesség vagy a hajlandóság hiánya volt. Egyszerűen csak ugyanabba a helyzetbe kerültek, amelyet Pál a Rómaiakhoz írt levél 7. fejezetében vázolt fel: „*nem azt teszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök*” (Róm 7:15). Izraelnek őszinteségre volt szüksége. Ha beismerték volna, hogy képtelenek megtenni azt, amit Isten kért tőlük, elkerülhették volna a kudarcok és szenvedések szinte végtelen sorozatát.

A korábban rabszolga közösség még nem volt hozzászokva a szabadsághoz és az önrendelkezéshez, generációk óta pogány környezetben éltek, és semmiképpen sem tudták volna önmaguktól megtenni azt, amit Isten kért tőlük. Pontosan ebben a helyzetben találja magát ma is Isten népe. A kérdés nem az, hogy Isten akarja-e, hogy népe szeresse és engedelmeskedjen neki. A kérdés az, hogy ez miként valósulhat meg?

A kulcs

Sokan elcsüggednek, amiért nem tudnak Isten előtt feddhetetlenül élni, és gyakran arra a következtetésre jutnak, hogy soha nem is fogják megtanulni a valódi kereszténység titkát. Jézus követőinek először is meg kell érteniük saját gyengeségüket. Másodszor pedig azt, hogy mit ígér Isten ebben a gyengeségben és azon keresztül.

Igazság szerint Isten nem tudja megmenteni azokat, akik azt hiszik magukról, hogy erősek. Ezért írta Pál: „*aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon,*

Az, aki a bűnösök
életében megkezd
az üdvösség
munkáját,
megfogadja, hogy
be is fejezi azt
Jézus vissza-
térésének napjáig.

hogy el ne essék” (1Kor 10:12). A próféta szerint pedig „minden igazságunk olyan, mint a beszennyezett ruha” (Ézs 64:5).

Mégis ezeknek a bűnös, igazságtalan embereknek mondja Isten, hogy *„elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12:9).* A sikeres keresztény élet kulcsa az, hogy megtanuljunk Jézus erejére támaszkodni. Isten nem azt kéri gyermekeitől, hogy nagy dolgokat tegyenek, hanem hogy életüket átadják Neki, és Ő nagy dolgokat tehessen bennük.

Ez a gondolat többször is megjelenik a Filippibeliekhez írt levélben. *„Meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig” (Fil 1:6).* Az, aki a bűnösök életében megkezd az üdvösség munkáját, megfogadja, hogy be is fejezi azt Jézus visszatérésének napjáig. *„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése szerint” (Fil 2:13).*

Pál ugyanezekkel a hívőkkel osztja meg azt vágyát is, miszerint *„benne olyannak bizonyuljak, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem a Krisztusban való hit által van igazságom, Istentől való igazságom a hit alapján” (Fil 3:9).* Az apostol elmagyarázza a gyülekezetnek, hogy Isten az Ő életét szeretné élni gyermekeiben, ha megengedik neki. Ha átadják életüket Istennek, a bűnösök megkapják Jézus saját igazságát.

Amikor a Szentlélek beköltözik egy hívőhöz, Krisztust és az Ő igazságát hozza el neki. Jézus megígéri, hogy követőinek szívében fog élni. Ahogy a Galatákhöz írt levél 2:20 mondja: *„Krisztussal együtt megfeszítettem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem;*

amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” A Kolossébeliekhez írt levél szerint az evangélium titka az, *„hogyan bennetek van Krisztus, a dicsőség reménysége”* (Kol 1:27).

Jézus ugyanezt a gondolatot fejezte ki, amikor úgy magyarázta el tanítványaival való kapcsolatát, mint a szőlőtőke és az ágak közötti kapcsolatot. *„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem”* (Jn 15:4).

Krisztusban élni

Isten gyermeke számára minden nap egy újabb lehetőség arra, hogy átadja magát neki. *„A Krisztusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, melyet megtart e lázadó világban. Szándéka az, hogy az Ővé kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevezethetetlen a Sátán ostromának.”*¹

„Nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgai engedelmességre, annak engedelmességre kötelezett szolgái vagytok: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmes-ségnek igazságra?” (Róm 6:16). *„Minden igazi engedelmesség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmesség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást csak azt, hogy eleget*

teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra.”²

Dietrich Bonhoeffer német teológus egyszer ezt írta: *„Amikor Krisztus elhív egy embert, akkor arra kéri, hogy menjen és haljon meg.”*³ Ha meghalunk régi életünknek, az lehetővé teszi Jézusnak, hogy saját képmására alakítson minket. Kétségtelenül lesznek csálódásaink, amíg azt tanuljuk, hogyan adjuk át magunkat neki minél teljesebben. Ha őszinték vagyunk magunkhoz, be kell vallanunk, hogy nem vagyunk képesek arra, amit az örökkévalóság megkövetel. Ugyanez az őszinteség felismeri, hogy Isten még a leggyengébb embernek is megadhat mindent, ami a megigazuláshoz és a megszentelődéshez szükséges. Ha alávetjük magunkat Jézusnak, bizakodva várhatjuk azt a nagy napot, amikor a megváltottak így fognak szólani: *„Íme, a mi Istenünk, akiben reménykedtünk, hogy megtart minket. Ő az ÚR, akiben reménykedtünk, örüljünk és örvendezzünk szabadításának!”* (Ézs 25:9).

„Jöjj, Uram, Jézus!” (Jel 22:20).

1 Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 267. o.

2 Uo., 574. o.

3 Dietrich Bonhoeffer: *The Cost of Discipleship*. (Touchstone; első kiadás, 1995), 99. o.

A második eljövetel után

*Örök élet Jézussal
az újjáteremtett világban*

Ellen G. White

A Biblia „hazá”-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezeti nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkolnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál. ...

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa „ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén... Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jáspishoz... A népek az ő világosságában fognak járni és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket... Ezt mondja az Úr... Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja... Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük” (Ézs 62:3; Jel 21:11, 24; Ézs 65:9; Jel 21:3).

Most Istenről csak
annyit tudhatunk,
amennyit az
emberekkel való
eljárásai és
a természet dolgai
visszatükröznek
belőle. De majd
színről színre látjuk
Őt, és nem
lesz köztünk
fénytompító fátyol.

Milyen lesz az új föld?

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket” (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány” (Jel 21:22). Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „Most tükör által homályosan látunk” (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közeliében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut. A bűntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együtt-lét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel – akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében –, a szent kötelék, amely összekapcsol „minden nemzet-ség”-et „mennyen és földön” (Ef 3:15) – mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani, és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentgetik a lélek és a test képességeit.

Az örökkévalóság öröme

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömének csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói ki-mondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő

a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyháfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülőé, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké” (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.

Ez a szakasz Ellen G. White *A nagy küzdelem* című művének negyvenkettedik, „A küzdelem véget ér” című fejezetének egy részlete (Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 599–602. o.). A hetednapú adventisták hiszik, hogy **Ellen G. White** (1827–1915) a próféta-ság bibliai ajándékát gyakorolta több mint 70 éves nyilvános szolgálata során.